

Generalforsamling i DKDK – den 8. september 2011

Mundtlig beretning

Som formand for Demenskoordinatørerne i Danmark er det tredje år jeg går på talerstolen og det er med stor ydmyghed jeg repræsenterer medlemmerne i DKDK og den arbejdsindsats I yder. DKDK er en lille organisation, men udadtil ses organisationen langt større. Det skyldes særlig medlemmernes indsats, der har bidraget til at Demenskoordinatorens funktion er kendt og respekteret som andre specialistfunktioner benytter som "rollemodel".

DKDK's skriftlige beretning giver en bred orientering om foreningens aktiviteter i det forgangne foreningsår. Det giver mulighed for en forholdsvis kort mundtlig beretning, hvor jeg skal kommentere på nogle få væsentlige aktuelle temaer, der også vil kunne indgå i den efterfølgende drøftelse af den samlede beretning med henblik på hvilke områder vi som bestyrelse og jeg som formand kan tage fat på.

DKDK gik ind i et nyt foreningsår år vel vidende at det ville blive et særligt år. Et år hvor den Nationalt Handlingsplan på demensområdet nu skulle stå sin prøve. Men også et år med dønninger fra årskurset 2010.

DKDK er overbevist om at demenskoordinatorens indsats i kommunerne bidrager til at sikre, at kvaliteten i demensindsatsen lever op til nyeste viden og standarder. 2011 har derfor haft fokus på begreber og metoder der kendetegner demenskoordinatorens arbejde, samt hvordan redskaberne kvalificerer dette. Vi har som specialister opnået en vis autonomi i kommunerne. Det betyder ikke at vi kan hvile på laurbærrene, men til stadighed arbejde med os selv i forhold til den personlige og faglige kvalitetssikring.

En anden udfordring som DKDK står overfor er de store årgange, som træder ind i ældrelivet. De er kendetegnet ved at være raskere end tidligere årgange og ved, at de bliver ældre end tidligere generationer. Det er årgange, der er børn af velfærdsstaten, og som har store forventninger og krav til den. Mennesker der er udstyret med mange ressourcer og er bevidste om deres ret. En udfordring for de store årgange er at blive set som en ældrestyrke og ikke som en ældrebyrde. DKDK er opmærksom på at borgerne med demenssygdomme mister deres styrker og har brug for omsorg, pleje, medicin m.m. og dermed let vil blive anset for at udgøre en ældrebyrde. Det er derfor vores pligt at sikre at borgere med demenssygdomme ikke bliver tabere i boomet af ressourcestærke ældre.

Den sidste udfordring jeg ønsker at fremhæve her i dag er den Nationale Handlingsplan for Demens, som den 8. december 2010 blev præsenteret med 14 konkrete anbefalinger. 14 punkter der vil styrke og forbedre indsatsen for mennesker med demens.

Forud for vedtagelsen blev DKDK inviteret til et møde med Martin Henriksen, socialpolitisk ordfører for Dansk Folkeparti og formand for Folketingets socialudvalg med henblik på at drøfte demensindsatsen i Danmark. Her fik jeg sammen med Marianne Lundsgaard mulighed for at påpege centrale punkter som DKDK fandt yderst relevante i demensarbejdet. Forud for mødet havde bestyrelsen udarbejdet 9 statements som Martin Henriksen blev anbefalet at have fokus på, når Folketinget skulle tage beslutning om Den Nationale Handlingsplan.

Men hvordan er den Nationale Handlingsplan for Demens blevet modtaget i kommunerne. Ja, det var det spørgsmål, bestyrelsen spurgte regionsrepræsentanterne om den 5. marts i år på det årlige heldagsmøde i Odense. Vi havde en drøftelse af den handlingsplanens styrker og svagheder samt, hvordan den Nationale

Handlingsplan implementeres i kommunerne. Konklusionen fra mødet var at Handlingsplanen er et godt fundament at stå på, at planen er et værktøj, der bruges politisk i kommunerne samt at koordinatorene lokalt må tage ansvar for de områder som ikke er tænkt ind i handlingsplanen.

Andre aktiviteter

Økonomi

DKDKs økonomi er baseret på kontingentindtægter og på offentlige tilskud til henholdsvis demensferie og udsendelse af nyhedsbreve til medlemmer (portotilskud). Bestyrelsen arbejder ulønnet, dog får formanden et mindre honorar. DKDK's regnskab fremlægges på generalforsamlingen.

Bestyrelsen har afholdt 4 møder inklusive det årlige 24 timers internat. På internatet fik vi afklaret linjerne for det kommende års arbejde, evalueret årskursus 2010 og besluttet de to brændpunkter bestyrelsen ville have fokus på. Foreningens vedtægter blev gennemgået og det blev besluttet at fremlægge forslag til ændringer af foreningens vedtægter på denne generalforsamling. Endelig blev fremtiden for Nyhedsbrevet drøftet, idet bestyrelsen på generalforsamlingen 2010 havde lovet at komme med forslag til at udgive nyhedsbrevet elektronisk.

Jeg vil gerne rette her en stor tak til de øvrige medlemmer i bestyrelsen. Vi har en bred og fagligt hensigtsmæssig sammensat bestyrelse, og vi har en vældig god og rar samarbejdsform i arbejdet.

Det har været et spændende år og jeg er sikker på at 2012 bliver et endnu mere spændende år.

Regionsrepræsentanter

DKDK har et godt og formålstjent netværk i foreningens regionsrepræsentanter. Der er repræsentanter i alle regioner, hvor nogle regioner repræsenteres ved én repræsentant, andre regioner repræsenteres ved flere repræsentanter. Bestyrelsens samarbejde med RP sker gennem mailkorrespondance og på to årlige møder. Regionsrepræsentanterne er altid velforberejdede til vores møder og meget ivrige deltagere på den interne mail "chat" hvor der udveksles erfaringer og ideer ud fra de henvendelser som kommer til DKDK.

Også her vil jeg benytte lejligheden til at takke regionsrepræsentanterne for jeres indsats. Det er ikke altid en let rolle at være repræsentant for regionerne, men det er min fornemmelse at på trods af den fysiske afstand mellem bestyrelsen og jer er dette ikke en forhindring for et godt samarbejde.

Andre samarbejdspartnere:

DKDK's samarbejdspartnere er vigtige sparringspartnere. Her får vi mulighed for at vidensdele, erfaringsudveksle og ikke mindst at medvirke til at løfte i fælles flok overfor vores målgruppe. Tilknytningerne til Alzheimerforeningen, Ældrekontoret i Servicestyrelsen, Kommunernes Landsforening og ikke mindst DANSKE ÆLDRE RÅD, hvor vi jo får mulighed for at have sekretariat.

Sekretariat

DKDK har ikke eget personale, men køber sekretariatsbistand gennem DANSKE ÆLDRE RÅD og betjenes af denne organisations medarbejdere. Sekretariatet ligger i Vanløse, hvor alle bestyrelsesmøder holdes. Sekretariatets medarbejdere er omdrejningspunkt for bestyrelsen og for medlemmer og de yder en kvalificeret og hurtig indsats. Bestyrelsen har - grundet fravær i bestyrelsen og øget arbejdspress - benyttet sig af mere bistand fra sekretariatet i den forgangne bestyrelsesperiode. I sær har arbejdet med den praktiske afholdelse af Årskurset første kursusdag givet stort arbejdspress for sekretariatet, som I har løftet meget flot for DKDK. Jeg vil derfor bede dig Marianne om at sende dine medarbejdere en stor tak for den indsats der ydes her - ikke mindst fra mig som formand. Indsatsen fra sekretariatet er uundværlig! Men også en stor tak til dig

Marianne for din energi og udholdenhed, når bestyrelsen ikke lige for svaret på mails, eller overholder deadlines for hørings svar mm. Også den støtte du yder mig som formand er helt fantastisk. Du er altid parat til at bruge aftner og weekends når det presser sig på. Du skal vide det er en meget stor hjælp for mig. Tak for det.

Afslutning

At vi altid står overfor store udfordringer i vores arbejde er ikke nyt for DemensKoordinatorer i Danmark. Men fremtiden kræver stor faglighed, kvalitet i arbejdet og ikke mindst tværfaglig indsats. Noget af det som årskurset i år har sat fokus på. Og at der i fremtiden også vil være demenskoordinatorer og dermed behov for DemensKoordinatorer i Danmark er jeg ikke i tvivl om.

Forventninger til demenskoordinatorens kvalifikationer er stigende, som ikke mindst skyldes faglige krav om bredere kompetencer og om dokumentation af effekt. Kvalitet, akkreditering og bevidsthed om metoder er således i dag en naturlig del af en demenskoordinators faglighed. En af udfordringerne for os er at sikre, at kvaliteten i demensindsatsen ikke forringes, men helst forbedres. Noget kan vi påvirke andet ikke.

Den demografiske udvikling og fremskrivningen af antallet af borgere med demenssygdomme viser, at der også i fremtiden vil være et stort behov for demenskoordinatorer. Hvor en demenskoordinator for 17 år siden var ansat i en kommune, ofte på deltid og som den eneste med særlig viden på demensområdet ses i dag en stigende tendens til heltidsstillinger, kolleger i tilsvarende stillinger, samt ansættelse i regioner.

Det organisatoriske landskab er ligeledes ændret i og med såvel kommuner som regioner har fået nye opgaver og samarbejdsflader – også i forhold til borgere med demenssygdomme.

Forventninger til demenskoordinatorens viden er steget i takt med den nye ældregeneration, der er bedre informeret om sygdommen, om kommunens tilbud og om egne rettigheder. Ikke mindst yngre demente og pårørende er i dag godt "klædt på".

Kommunerne slås for at få budgetterne til at holde samme og politikerne på Christiansborg har vedtaget en national Handlingsplan på demensområdet. Begge dele påvirker demenskoordinatorens dagligdag – på ondt og godt.

Men der er et område, hvor vi kan være på forkant er i forhold til forankring af vores viden i organisationen og blandt kolleger. Dette er vigtigt i hverdagen, men ikke mindst når vi forlader jobbet. Den enkelte demenskoordinator "bærer" ofte en stor del af demensindsatsen – som ildsjæl. Men ildsjæle kan brænde ud – eller søge nye græsgange. En sådan situation er sårbar for borgerne, kollegerne og for organisationen. Her kan vi tage ansvar.

Denne opgave er væsentlig og vi vil i det kommende år i DKDK have fokus på netop dette område så kontinuitet og kvalitet sikres som en integreret del af demensindsatsen.

Hermed overlader jeg såvel den skriftlige som mundtlige beretning til behandling i generalforsamlingen.

Formand DKDK Ane Eckermann